

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. december 12.
(csütörtök)

Szepesy László

TÜKÖR ELŐTT MARADVA

Énekek: 225,1-3; 225,4-6

Lekció: Jakab 1,22-25

„Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, a ki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. De a ki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad a mellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében.”

Alapige: Jakab 1,22

„Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért a megváltásért, amelyet szereztél nekünk, és Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy önmagadat adtad azért, hogy kiszabadíts minket bűneink fogságából.

Méltó vagy arra, hogy hálát adjunk Neked mindenért. Ha csak erre a napra nézünk is, láthatjuk, hogy hogyan tartottad be ígéretedet, hogy velünk vagy „minden napon a világ végezetéig”. Köszönjük, hogy jobb kezed védett bennünket különféle csapásoktól, és hogy a kísértésektől is Te óvtál meg bennünket. Amikor a mai nap folyamán bűnbe estünk, akkor is a kegyelmet Te készítetted el számunkra a golgotai kereszten. Ha csak ezekre gondolunk, Urunk, hálás lehet a szívünk.

Köszönjük Neked, hogy ezen az estén elhoztál bennünket ide, hogy közösen Rád figyeljünk. És köszönjük, hogy várhatjuk Igédet, a Te kijelentett szavadat, és hogy az bennünk munkálja a hálaadást. Kérünk, hogy ezzel ajándékozz most meg bennünket. Add, hogy valóban tisztelettel tudjunk itt lenni, Téged tisztelve, magunkat megalázva a Te Igéd előtt. Add, hogy a Te dicsőségedre lehessen ez a ma esti alkalmunk.

Ámen.

Igehirdetés

Ez az igeszakasz egy olyan felszólítással kezdődik, amellyel az igét naponta olvasó és igehirdetéseket rendszeresen hallgató ember már számtalanszor hallott. „Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói.” Valószínűleg a legtöbbünkben már az az elhatározás is megszületett, hogy e szerint kívánunk élni, és ezt a célt tűzzük ki magunknak nap, mint nap. Amit Istentől hallottam, amit megértettem az életemmel kapcsolatos tervéből és akaratából, azt minden igyekezettel meg is próbálom tenni.

A munkahelyemen igyekszem lelkiismeretesen, szorgalmasan és becsületesen dolgozni. A párkapcsolatomban Istennek tetsző módon, tisztán és páromat tisztelve igyekszem élni. A családomra kellő időt fordítok, szeretem őket, velük együtt keresem Istent. Gyermekeimre, unokáimra, mint Istentől kapott ajándékokra tekintek, s keresem az Ő akaratát, hogy neki mi a terve velük. Hitemet másoknak is megvallva, nem szégyellve Megváltó Uramat igyekszem élni, a gyülekezet közösségében pedig különösen is Őt igyekszem szolgálni.

Akik ezzel az elhatározással együtt fekszenek és ezzel kelnek minden nap, azok azt is tudják, hogy milyen sok bukás kíséri azokat a próbálkozásainkat, hogy valóban cselekvői legyünk a hallott Isteni szónak, ne pedig csupán hallgatói. Ezek a bukásaink pedig egyre nagyobb teherként nyomják a vállunkat, mert bár szeretnénk mennyei Édesatyánknak szerető gyermekeként szót fogadni, valahogy mégis inkább az ellenkezőjét látjuk és tapasztaljuk meg magunkon: egyre inkább csak szaporítjuk a bűnt.

Lelkiismeretünk is egyre inkább vádol minket, hogy milyen hálátlanok vagyunk szerető Atyánkkal szemben, aki mindent odaadott értünk, mi még azzal sem tudjuk kimutatni iránta való szeretetünket, hogy azt tesszük, amit nekünk parancsol. Azután ismét elénk kerül az ige, ismét megértünk valamit Istenünk akaratából, aminek szívből örülünk, meg is születik az elhatározás a szívünkben, hogy eszerint fogok élni, cselekedni, és utána megint jönnek a nagy bukások. És minden kezdődik előről.

Hogyan lehet ebből a körforgásból kikerülni? Miért van az, hogy számtalan esetben csak az ige hallgatói maradunk, cselekvői pedig nem? Erről beszél Jakab apostol nekünk, hogy mi is történünk akkor, amikor halljuk Isten igéjét. Utána pedig arra tér rá, hogy csak kétféle képen lehet az életünket folytatni az igehallgatás után: cselekvői leszünk az igének, vagy pedig elfelejtői. Ma este ezekről szeretnék néhány gondolatot megosztani a testvérekkel, amelyek segíthetnek minket abban, hogy életünk egyre inkább az Úrnak való engedelmisségben folyjék. Nem valami csodareceptet hoz elénk ez az ige, amit ha követünk megváltozik az életünk, hanem azt az utat mutatja meg, amelyen Isten az Övéit vezeti. Nézzük meg, hogy mit is jelentenek ezek az igeversek.

Először arról a képről kell bővebben beszélnünk, amellyel az apostol az igehallgatásról beszél. Azt mondja: amikor halljuk Isten igéjének a hirdetését, halljuk az arról szóló prédikációkat, áhítatokat, magyarázatokat, alkalmakat, akkor az olyan, mint amikor az ember belenéz a tükörbe. Ebből egyértelműen kiderül számunkra, hogy az apostol Isten igéjét egy tükörhöz hasonlítja. És valóban az. Amikor az ember olvassa, hallgatja, és igazán elgondolkozik azon, akkor lát benne valamit. Annak van tartalma, jelentése, amit ha megértünk, akkor megjelenik előttünk egy kép, egy gondolat, amelyet addig még nem láttunk, nem gondoltunk. A tükör kellett ahhoz, hogy azt észrevegyük. Mert tükör nélkül az ember nem látja meg magát kívülről. Ehhez kell a tükör. Másban látjuk meg magunkat igazán. Sokan azt hiszik, hogy erre nincs szükségük. Nincs szükségük tükörre, hogy jól lássák magukat. Ők ismerik mindazt, ami a szívükben van, amire ők maguk képesek. De az ilyen embereknek újból és újból csalódniuk kell.

Mint ahogyan egyik férfitestvérünk számolt be nekem erről régen. Ez a férfi egy hívó férj és apuka. Magáról azt gondolta, hogy nagy türelemmel van megáldva, és hogy nem lenne képes olyan borzalomra, hogy kezet emeljen veszekedés közben a feleségére. Azt is borzalmasnak tartotta, hogy egy férfi egy nőre kezet emeljen, nem hogy még az a nő a felesége legyen. Egyszer aztán egy veszekedés közben azon kapta magát, hogy dühében legszívesebben megütné értetlen feleségét, aki nem hajlandó azt tenni, amit ő akart. Nem ütötte meg, de megjelent az indulat benne. Amikor ezt észrevette, megijedt önmagától, és sírni kezdett. Sose gondolta volna, hogy ez az indulat őbenne is megjelenjen, hisz még sosem volt példa rá, mégsem tagadhatta le, hogy mi volt a szívében. A legfélelmetesebb pedig az volt számára, hogy ebből kiderült: nem ismeri önmagát. Saját bőrén kellett tapasztalnia, hogy mit jelent nem ismerni önmagát.

Nem kell azonban minden esetben a saját bőrünkön megtapasztalnunk azt, hogy mire vagyunk képesek. Isten adott nekünk egy tükrot az igéjében, amelyben leplezetlenül, úgy, ahogyan Ő lát minket, láthatjuk meg magunkat, mint egy kívülről szemlélve saját szívünket és hajlamainkat. Csak az a kérdés, hogy elhisszük-e azt, amit látunk? Igaznak tartjuk-e magunkra nézve is, amit látunk, vagy azt mondjuk, hogy az valaki más, és én nem ilyen vagyok. Isten igéje olyannak mutat meg bennünket, mint semmi és senki más. Egy új képet mutat meg rólunk. Azt, hogy mire lennénk képesek. Nem azt, hogy mit tettünk eddig, hanem hogy a bűn mire képes rávenni egy embert, konkrétan minket, magunkat. A tükör segít minket abban, hogy olyannak lássuk meg magunkat, amilyenek valójában vagyunk. Valószínűleg úgy gondoljuk, hogy egy tükörben az ember csak egyvalamit láthat meg: saját magát. Igénk azonban furcsa módon azt mondja, hogy két személyt is láthatunk.

Amikor Isten igéjét hallgatjuk, ez a csoda történhet meg. Ahogyan az apostol mondja. Egy férfi odaáll a tükör elé, és megnézi, hogy mit lát benne. És mit lát benne? A természet szerinti képét – a bűnös emberi természetét. Amelyről a 10 parancsolat is beszélni tud nekünk: haragos, irigy, parázna, bálványimádó, tiszteletlen és még sorolhatnánk. Úgy gondolom, hogy akik hiszünk Istenben, mi már megláttuk ezt az igazi természetünknek, és újból és újból szembesülünk ezzel. Természetesen nem láttunk mindent, mert ha Isten teljesen megmutatná, hogy mennyire gonoszok vagyunk, abba beleborzadnánk, azt nem tudnánk elviselni. Isten ezért fokozatosan mutatja meg nekünk bűneinket, és láttatja meg bűnös természetünk újabb és újabb oldalát.

Azonban az apostol folytatja. Azt mondja, hogy bár jó dolog ezt látni az ige tükrében, és folyamatosan tisztában kell lennünk azzal, hogy ilyenek vagyunk, de ez nem segít minket abban, hogy az ígét cselekedjük is. Azt mondja erről a férfiről az apostol: amikor ez az ember belenéz a tükörbe, látja saját bűnös természetét, és otthagyja a tükrot. De hát mit jelent ez? Azt, hogy az ember otthagyja Isten igéjét. Nem olvassa, nem hallgatja azt, nem érdekli az a kép, amit abban lát. Miért nem? Talán azért, mert nem akarja elfogadni azt, amit benne lát. Küzdeni akar Istennek azzal az állításával, hogy mi ilyenek vagyunk. És ebből származik az, hogy az ember nem ad igazat Istennek, és másként kezd gondolkozni magáról. Egy hamis képet alakít inkább ki, egy szebb és jobb képet, egy kevésbé bűnös emberről. Ez az, amit Jakab úgy fogalmaz meg, hogy az ember megcsalja magát. Saját magunk kitalálta képekkel csapjuk be magunkat.

Másrészt viszont az is oka lehet annak, hogy Isten Igéjét egy hívő ember elhagyja, vagy hanyagolja, hogy abban mindig csak a bűnt és saját

bűnös természetét látja meg. Ez pedig megterhelő, és demotiváló tud lenni. Ha az ember mindig csak azt érzi, hogy bűnös, és később is mindig ezt látja, akkor a szabadulás háttérbe kerül, és az engedelmességnek még az álma is nagyon távolinak tűnik. Gyakran az ilyen hívó ember önmagába roskad, és bűneinek terhe alatt megbénulva érzi magát, hisz nem tud engedelmeskedni Istennek.

Akármi legyen is az oka annak, hogy az ember miért hagyja el Isten ígéjét, miért nem néz bele abba, a következménye mind két esetben ugyanaz lesz: az ilyen ember azonnal elfelejti, hogy milyen képet is látott valójában, azaz elfelejti, hogy milyen is ő maga Isten szerint. A hasonlatban szereplő férfi elmegy a tükör elé, otthagyja azt, és azonnal elfelejti, amit látott. Elfelejti bűnös voltát, elfelejti igazi természetét, és ebből fakadóan sorra hozza meg rosszabbnál rosszabb döntéseit, amelyekkel egyre inkább távolabb kerül Istentől.

Az ilyen ember az, aki hallgatója az ígének, és nem megtartója, az ilyen hasonló ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az ő természet szerinti képét, mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt.

Ezzel szemben azonban az apostol egy másik emberről is beszél, akire jól tesszük, ha figyelünk. Ez az ember szintén a tükör elé áll. Azonban valami furcsát mond az apostol erről a tükörről. Azt mondja, hogy ez a tükör a szabadság törvénye. Mit jelent ez a kifejezés? A törvényről nagyon jól tudjuk, hogy mi: Isten törvénye az Ő parancsolatai. Ha az ember ezekbe belenéz, akkor mit lát? Hát amiről az előbb beszéltünk: azt, hogy a bűn rabjai vagyunk, mert nem tudjuk cselekedni a törvényt. És ha a törvényt valamilyen jelzővel kell, hogy illessük, az inkább a szolgaság lenne, mert hát rámutat arra, hogy a bűn szolgái vagyunk.

Ez a törvény azonban a szabadság törvénye. A Biblia erről is beszél, és ha abba belenézünk, egy másik embert is megláthatunk. Egy szabad ember képét. A szabadság törvénye annyit jelent, hogy az ember az Ige tükörében meglátja a bűntől tökéletesen szabad embert: Krisztust. Mert az Ige Őt mutatja meg nekünk, Őt ismerhetjük meg. Amikor a törvényt olvassuk, megláthatjuk azt is, hogy milyen az az ember, aki tökéletesen engedelmes Istennek. Aki tökéletesen szabad. Krisztus élete tökéletesen bemutatja azt, hogy mit jelent Isten törvénye szerint hinni és élni. Amikor tehát ez az ember belenéz a tükörbe, bár jól tudja, hogy milyen a saját természete, mennyire bűnös és gyalgó, mégis Krisztust látja meg, és azt, hogy milyen is Ő valójában.

Itt azonban felvetődik egy kérdés: hogy lehet, hogy én állok a tükör előtt, és mégis Krisztust látom meg abban? Hisz én nem vagyok Ő! A

választ Isten tervében kell keresnünk, amelyről a Róma 8,29-ben beszél: Isten „*eleve el is rendelte, hogy azok*” – mármint mi, hívők – „*az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek*”.. Azaz Istennek az a terve velünk, hogy olyanná formáljon, változtasson minket, mint amilyen Jézus Krisztus. És Ő ezt a munkáját már elkezdte a hívőkben, és ez az a végső cél, ami felé vezet minket. Ezért van az, hogy amikor ez a második ember belenéz a tükörbe, akkor Krisztust látja meg, mert Isten efelé vezeti őt. Az ilyen ember Isten tervét látja meg az igében, nem pusztán saját rabszolgaságát, hanem Isten szabadítását! Az ilyen ember számára a Törvény nem pusztán ítélőbíró, hanem motiváló erő is lesz. És ha elhisszük, hogy Isten véghezviszi az Ő tervét, akkor a törvény számunkra többé nem rabszolgaságba döntő eszköz, hanem Isten által kitűzött cél lesz, ami felé Lelke vezetésével haladhatunk.

Ezért van az, hogy amikor az ember Krisztust szemléli, akkor ott marad a tükör mellett, mert gyönyörködik abban, akit lát. És ez nagyon fontos! Gyönyörködni folyamatosan Krisztusban! Látni mindig, hogy ki is Ő valójában! Az ilyen ember, ahogyan az apostol mondja, megmarad a tükör mellett, azaz az igével él, és nem hanyagolja el azt. Azaz – naponként újból és újból meg akarja látni Krisztust, még jobban megismerni, és látni, hogy olyanná tesz Isten engem, mint Ő. Továbbra is az ember látni fogja saját bűneit, tisztában lesz saját bűnös természetével, számol is vele, mert nem „*feledékeny*” de Krisztus szabadításában meglátja a kiutat az önmarcangolásból, és Megváltó Urunkban azt az embert, akinek a képére formál minket Isten. Az ilyen célokkal rendelkező hívő az, aki cselekedni fogja Isten igéjét, azaz követni fogja Krisztust, mert hasonlítani szeretne Őhöz. Ehhez szükséges a folyamatos tükörbe nézés, hogy Krisztus legyen szüntelen a szemünk előtt. Ha Ő lebeg ott, ha Ő tölt el bennünket, akkor az ige cselekvése is ott lesz előttünk. Arra fogjuk mindig keresni a választ, hogy Krisztus mit tenne, és őbenne fogunk bízni, hogy általunk fog cselekedni.

Az ilyen ember szintén követ el újabb bűnöket, de tudja, hogy készen van a kegyelem, a drága véren szerzett kegyelem, amit megbecsül. A bukásaiból nem önmarcangolás, megbénulás és elkeseredettség fog származni, hanem felfelé nézés, Krisztusra nézés. És amikor küzdhet azért, hogy Mesterét kövesse, akkor boldog lesz cselekedeteiben. Azért mert nem pusztán hallgatója az igének, hanem cselekvője is annak Krisztus által.

Jakab bátorító szavait Kálvin János nagyon jól és röviden összefoglalja: „a törvény tanítása ne vezessen benneteket többé a szolgaságra, hanem éppen ellenkezőleg, a szabadságra vezessen; többé ne legyen csak

az iskolamesteretek – érti ez alatt a fegyelmezést –, hanem a tökéletes-ségre vezessen benneteket; őszinte jóindulattal kell fogadnotok, hogy istenes és szent életre juthassatok”.

Isten tehát arra bátorít minket, hogy maradjunk meg az Ő tükre előtt, amelyben Krisztust láthatjuk meg. Ebben segítsen minket a bölcsesség Lelke, hogy ne csak hallgatói, hanem cselekvői is lehessünk az igének!

Imádkozzunk!

Köszönjük azt szerető mennyei Édesatyánk, hogy olyan dolgokat mondasz el rólunk az Ige tükrében, amelyet vakságunk miatt nem is láthatnánk meg sehogy, amelyet nem ismerhetünk meg emberi ésszel, és amelyet nem kutathatunk ki semmilyen bölcsességgel. Köszönjük Neked az Ige tükrét, és köszönjük, hogy nap, mint nap belenézhetünk abba, és hogy Te azt akarod, hogy megismerjük valójában magunkat.

De köszönjük, hogy ennél többet is tettél: nemcsak bűneinkre ébresztesz rá, hanem a szabadság törvényét adtad elénk. Hálát adunk azért, hogy megláthatjuk egyszülött Fiadat, a mi Megváltó Urunkat, Jézus Krisztust.

Kérünk Téged, add, hogy ez a látás bátorítson bennünket, erősítse azt a hitünket, hogy szabadok lehetünk Őbenne. És kérünk, hogy ez a látás teljesebben ki előttünk: ne csak akkor lássunk, amikor az Ige ott van előttünk, hanem amikor dolgozunk, amikor élünk, amikor döntéseket hozunk, akkor is hadd legyen ott a szemünk előtt a mi Megváltó Urunk. Add, hogy megmaradhassunk ez előtt a tükör előtt, hogy ne feledékeny hallgatói legyünk csupán. És kérjük, Urunk, hogy Szentlelked munkálja bennünk az akarást és a cselekvést, hogy hálából engedelmeskedhesünk Neked. Köszönjük, hogy ezt kérhetjük, és hogy efelé vezetsz bennünket.

És kérünk, hogy mutasd meg nekünk konkrétan mi az, amiben változtatni akarsz az életünkben. Egyenként formálsz minket, mindannyiunk életében más és más bűnre mutatsz rá, kérünk, segíts ezt észrevennünk.

Kérünk, legyél velünk és vezess továbbra is minket.

Ámen.

225,1.4-6

Boroszlói kézirat XVI.sz.

Nagy há-lát ad-junk az A-tya Is-ten-nek,
Menny-nek és föld-nek szent te-rem-tő-jé-nek,
Ol-tal-ma-zónk-nak, ke-gyes él-te-tőnk-nek,
Gond-vi-se-lőnk-nek.

2. Hála tenéked, mennybéli nagy Isten,
Hogy szent igédet adtad mi elménkben,
És hogy ezáltal véssz ismeretedben,
Te kegyelmedben.

3. A romlás után nem hagyál bűnünkben,
Sőt te Fiadat ígéréd igédben,
Hogy elbocsátod őtet miközénkben,
Emberi testben.

4. Felséges Isten, tenéked könyörgünk,
Hogy mutassad meg szent Fiadat nekünk,
Hogy őtet látván, benne remélhessünk,
Idvezülhessünk.

5. Adjad, hogy lássuk a világosságot,
Te szent igédet, az egy igazságot,
A Krisztus Jézust: örök vigasságot,
És boldogságot.

6. És ne ismerjünk többet a Krisztusnál,
Ne szerethessünk egyebet Jézusnál;
Maradhassunk meg a te szent Fiaddal,
Krisztus Urunkkal.